

→ Mogelijkheden binnen maatregelen

Jongeren en leerlingen over corona

In de tussentijd is iedereen wel een beetje klaar met corona. Alleen is corona nog niet klaar met ons. Gelukkig klinken er geluiden dat er in de zomer weer meer mogelijk wordt. Dat is een mooi vooruitzicht, maar voor het zover is moeten we nog even geduld hebben en positief blijven. Wat dat betreft kunnen we soms nog best iets leren van onze cliënten en leerlingen. In dit artikel vertellen Robin, Pedro en Hermen welke impact corona op hun leven heeft. En hoe ze desondanks met veel positiviteit vooruit blijven kijken.

Robin van Acquoij kwam naar De Hondsborg toen de deuren voor bezoekers net gesloten waren. Zijn ouders brachten hem tot aan de poort, niet wetend wanneer ze elkaar terug zouden zien.

"Alles was anders dan anders, toen ik aankwam", vertelt Robin. "Maar omdat ik nieuw was, wist ik niet beter." Robin kende niemand bij De Hondsborg, dat vond hij best spannend. School was er niet, dus was hij voor zijn contacten aangewezen op de groep. Daar werd hij heel goed opgevangen."

"We hielpen elkaar echt door de dagen heen. Ons dagprogramma bood volop ruimte voor eigen invulling, dus hebben we samen heel wat spelletjes gespeeld. Maar er waren ook regelmatig irritaties, omdat we zo op elkaars lip zaten. Dan kregen de frustraties even de overhand." De gesprekken die Robin had met zijn begeleiders, boden de nodige houvast. Net als het contact met zijn ouders, twee keer per week via videobellen. "Af en toe mochten we elkaar bij de poort ontmoeten. Dat was fijn, maar tegelijkertijd ontzettend moeilijk. Want je voelt je dan toch van elkaar gescheiden."

"Na de zomervakantie mocht ik naar school en kon ik aan de slag bij het leerwerkbedrijf." Maar dat genoeg was helaas van korte duur. Sinds kerst ligt het werk stil en vindt het onderwijs online plaats. "Voor mij niet ideaal.

→ Robin van Acquoij: "Ik werd heel goed opgevangen bij De Hondsborg."

Als ik in de klas zit, steek ik veel meer op. En hoezeer de groepsleiding ook zijn best doet om er elke dag iets van te maken, soms slaat de verveling toe. Ik ben blij dat ik in het weekend wel weer gewoon naar huis mag. Al blijft het ook daar behelpen, zonder bezoek van vrienden."

Ondanks alle beperkingen kijkt Robin positief terug op het afgelopen jaar: "Ik voel me veilig bij De Hondsborg, heb veel geleerd en grote stappen gezet. Dat geeft me een goed gevoel." ■

"Ik wilde niets liever dan werken en heb me daar ook sterk voor gemaakt!"

→ Pedro Habets voelt zich als een vis in het water bij De Kornuiten van Koraal.

Pedro Habets woont, met ambulante begeleiding, zelfstandig in een appartementencomplex in Witte Vrouwenveld. Samen met zes andere cliënten van Koraal. De wijk ligt op een steenworp afstand van Maasveld, waar Pedro tot maart vorig jaar werkte in de bakkerij en op de boerderij. Maar corona haalde daar een dikke streep door.

"Ik had er grote moeite mee", vertelt Pedro. "Dat ik van de ene op de andere dag binnen moest blijven en geen bezoek mocht ontvangen. Hoe lang gaat dit duren? Wat moet ik doen de hele dag? En wanneer zie ik mijn familie en vrienden weer? Die vragen spookten voortdurend door mijn hoofd. Ik voelde me ontzettend onzeker en wist niet wat ik met mezelf aan moest."

"Onze begeleiders deden er alles aan om die eerste periode zo aangenaam mogelijk te maken. Maar ik wilde niets liever dan werken en heb me daar sterk voor gemaakt.

Uiteindelijk kon ik aan de slag bij De Kornuiten van Koraal, een dagbestedingsplek in Lemiers, vlakbij Vaals. Vanaf de dag dat ik daar binnenstapte, is mijn leven veranderd."

"Ik ga er met de lijnbus naartoe en geniet van de rit door het Heuvelland. Het werk is super afwisselend. De ene keer maken we mutsen voor schoolkinderen ter ere van carnaval, de andere keer hartjes voor Valentijn. En als ik iets voor mezelf wil fabriceren, dan kan dat ook. Zo heb ik inmiddels een kastje en een tuinset gemaakt. Natuurlijk moeten we ook bij de Kornuiten van Koraal de maatregelen in acht nemen. Maar er is zoveel plek dat me dat geen enkele moeite kost."

"Dat mijn vrijheid door corona beperkt is, vind ik nog steeds verschrikkelijk. Vooral de avonden zijn eenzaam. Maar ik ben het virus dankbaar dat het me naar Lemiers heeft gebracht. Want daar voel ik me als een vis in het water." >>>

"Dat ik school nog eens zou gaan missen, had ik zelf nooit gedacht."

→ *Hermen Horzelenberg.*

Hermen Horzelenberg doet in mei eindexamen havo aan Het Brederocollege in Breda. De voorbereidingen daarop verlopen echter heel anders dan hij had verwacht.

"Je gaat naar school om te kunnen focussen", zo begint Hermen zijn betoog. "Dus was het ontzettend wennen toen het onderwijs tijdens de eerste lockdown opeens thuis plaatsvond. De structuur waar ik aan gewend was, viel weg. Geen docent meer die zei dat ik moest opletten, terwijl ik dat juist nodig heb. Vanuit mijn bed belandde ik meteen in mijn schoolomgeving. In- en ontspanning liepen volledig door elkaar. Dat werkte niet.

Dus zat ik veel te chatten en te gamen en schoot het schoolwerk er vaak bij in. Daardoor liep ik een leerachterstand op. Dat veroorzaakte de nodige stress, want ik had permanent het gevoel dat ik tekortschoot. Mijn mentor begreep dat. Tijdens onze wekelijkse gesprekken pepte hij me telkens weer op."

"Als eindexamenleerling mocht ik tijdens de tweede lockdown gelukkig voor halve dagen naar school. Daar was ik ontzettend blij om. Dat ik school nog eens zou gaan missen, had ik zelf nooit gedacht. Maar na maanden zonder, zag ik de positieve kanten ervan.

Nog steeds heb ik moeite met focussen thuis. Maar het helpt dat ik er goed over kan praten met mijn ouders. Die hebben altijd een luisterend oor. Net als mijn mentor."

"Ik werd behoorlijk met mezelf geconfronteerd in het afgelopen jaar. Daar werd ik niet altijd vrolijk van. Toch heeft het me veel gebracht. Ik heb mezelf beter leren kennen en heb ontdekt dat ik het interessant vind om te onderzoeken hoe mensen in elkaar zitten. Dat is ook de richting die ik na de havo op wil gaan. Ik denk aan psychologie of sociologie. Maar eerst nog 'even' mijn diploma halen. Daar heb ik voorlopig mijn handen vol aan." ■